

ΕΤΟΣ 61ον

14 Ἀπριλίου 2013

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 15 (3124)

ΟΙ ΘΕΙΕΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ

Μέσα στην Ἁγία Γραφή καταγράφονται οἱ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Στὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας καὶ μετὰ τὴν πτώση τῶν Πρωτολάτρων ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ στείλῃ τὸν Υἱὸ Του γιὰ νὰ καταργήσει τὴν ἁμαρτία πού διαπράχθηκε καὶ νὰ πατάξῃ τὴν κεφαλὴ τῆς ἁμαρτίας πού ἦταν ὁ διάβολος (Γεν. 3, 15). Καὶ ἡ ὑπόσχεση ἐγίνε πραγματικότητα μὲ τὴν ἐκ Παρθένου γέννηση τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ λυτρωτικὸ Του ἔργο.

Ἐπίσης, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἀπ. Παῦλος, ὁ Θεὸς ὅ,τι ὑποσχέθηκε στὸν Ἀβραάμ τὸ πραγματοποιίσει. Τὸν ἔβαλε στὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, τὸν ἔκανε πατέρα πολλῶν ἐθνῶν. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ φράση «εὐλογῶν εὐλογήσω σε», πού ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀξιοπιστία τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὑποσχέθηκε στοὺς μαθητὲς Του ὅτι θὰ τοὺς ἀποστείλῃ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο μετὰ τὴν εἰς οὐρανοῦς ἀνάβασή Του. Καὶ μὲ τὸ γεγονός τῆς Πεντηκοστῆς ἐπισημασθήκε ἡ ὑπόσχεση αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ ἀποτελοῦν ἄγκυρα ἐλπίδας

Ἐπάρχουν καὶ ὑποσχέσεις πού δόθηκαν καὶ δὲν ἔχουν ἀκόμη πραγματοποιηθεῖ. Ἡ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου, ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως καὶ ἡ κληρονομία τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν εἶναι ὑποσχέσεις πού ἀναμένουν ἐν καιρῷ τὴν πραγματοποίησή τους.

Χρειάζεται σταθερὴ πίστη καὶ βέβαιη ἐλπίδα ἐκ μέρους τῶν χριστιανῶν ὥστε νὰ δοῦν καὶ αὐτὲς τίς μεγάλες ὑποσχέσεις τοῦ Κυρίου νὰ γίνονται πραγματικὰ γεγονότα. Ἐὰν καὶ οἱ δίκαιοι προγεύονται ἐν μέρει τὴν χάριν τῶν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ὑποσχομένων, παρά ταῦτα εἶναι ἀναγκαῖο νὰ ὀπλιστοῦν μὲ ὑπομονὴ καὶ μακροθυμία γιὰ τὴν ὀλοκλήρωση τῶν θείων ἐπαγγελιῶν.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ('Εβρ. γ' 13-20)

Ἡ παράκληση τῆς ἐλπίδος

Ἄδελφοί, τῷ Ἀβραάμ ἐπαγγελάμενος ὁ Θεός, ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὁμόσαι, ὥμοσε καθ' ἑαυτοῦ, λέγων· Εἰ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε· καὶ οὕτω μακροθυμίας ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας. Ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μείζονος ὁμνῶσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὄρκος· ἐν ᾧ περισσότερον βουλόμενος ὁ Θεὸς ἐπιδείξει τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν ὄρκῳ, ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχομεν οἱ καταφυγόντες κρατήσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος· ἦν ὡς ἀγκυρὰν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος, ὅπου πρὸδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσήλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.

Ἄς μὴν ξεχνᾶμε πόσο περίμενε ἡ ἀνθρωπότητα, οἱ προφῆτες καὶ οἱ πατέρες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μέχρι νὰ ἔρθει ὁ ἐπαγγελθόμενος Μεσσίας Χριστός. Πόσο περίμενε ὁ Ἀβραάμ γιὰ νὰ ἀπολαύσει ὅσα μετ' ἐπιτάσεως τοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ ὁ Θεός. «Οὕτω μακροθυμίας ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας» μᾶς λέγει ὁ ἀπ. Παῦλος ('Εβρ. 6,15).

Συνήθως ὁ Θεός, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἅγ. Νικόδημος, ἀργεῖ καὶ κατ' ἀνθρώπου καθυστερεῖ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ὑποσχόμενα. Ὅταν ὁ Χριστὸς ἔμαθε ὅτι ὁ φίλος Του Λάζαρος ἀπέθανε, εἶπε στοὺς μαθητὲς του: «Πορεύομαι ἵνα ἐξυψίσω αὐτόν» (Ἰω. 11,11) ἐννοώντας νὰ τὸν ἀναστήσει. Ἀλλὰ ὅταν ἔφτασε σὸ σπίτι του ἤδη ὁ Λάζαρος εἶχε πεθάνει. Καὶ παραπονέθηκε ἡ ἀδελφή του Μάρθα στὸν Κύριο λέγοντας: «Κύριε, ἂν ἦσουν ἐδῶ, δέν θά πέθαινε ὁ ἀδελφός μου» (στ. 21). Μὲ ἀλλὰ λόγια εἶπε ὅτι ἀργοπόρησε ὁ Κύριος νὰ ἔλθῃ. Ὅμως Ἐκεῖνος εἶχε ἤδη ὑποσχεθεῖ ὅτι θά τὸν ἀναστήσει. Καὶ τό ἔκανε. Ἡ ἀργοπορία αὐτὴ δέν ἐμπόδισε τὸ θαῦμα· φανέρωσε τὴ δόξα καὶ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ.

Γιὰτί ἀργεῖ ὁ Θεὸς στίς ὑποσχέσεις Του

Ἄργεῖ ὁ Θεός γιὰ νὰ δοκιμάσῃ καὶ νὰ αὐξήσῃ τὴν πίστη μας σ' Αὐτόν καὶ τὰ λόγια Του καὶ νὰ μᾶς ἐδραιώσῃ στὴν Ἐκκλησία Του. Νὰ γίνῃ βέβαιη ἡ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας τῶν πιστῶν καὶ νὰ ἀποστομώσῃ ἐκείνους πού συνεχῶς διαβάλλουν καὶ ἀμφισβητοῦν τίς ἐπαγγελίες Του. Ἄλλῃστε, ὅπως ὁ Ἀπόστολος γράφει, «ἐλπίς βληπομένη, οὐκ ἔστιν ἐλπίς» (Ρωμ. 8, 24). Οἱ πιστοὶ μὲ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βλέπουν τίς ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου νὰ ἐπιβεβαιώνονται τόσο μέσα σὸ χρόνο τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας, ὅσο καὶ στὸν πνευματικὸ χώρο τῆς θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας. Ὁ Θεός μᾶς ἔδωσε παραδείγματα ὥστε νὰ μὴν ὀλιγοπιστοῦμε, ἀλλὰ ὅπως λέει ὁ ἀπ. Παῦλος «νὰ ἔχουμε μεγάλη ἐνθάρρυνση

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὅταν ὁ Θεός ἔδωκε ὑπόσχεσιν εἰς τόν Ἀβραάμ, ὠρκισθῆκε εἰς τόν ἑαυτόν του, ἀφοῦ δέν εἶχε ἄλλον μεγαλύτερον εἰς τόν ὅποιον νά ὀρκισθῆ, καί εἶπε, Ἀλήθεια, θά σέ ὑπερευλογήσω καί θά σέ ὑπερπληθύνω, καί ἔτσι ὁ Ἀβραάμ, μέ τήν ὑπομονήν του, ἔλαβε τήν ὑπόσχεσιν. Οἱ ἄνθρωποι ὀρκίζονται εἰς κάποιον πού εἶναι μεγαλύτερος καί ὁ ὄρκος θέτει δι' αὐτούς τέρμα εἰς κάθε ἀμφισβήτησιν καί δίνει ἐπιβεβαίωσιν. Ἔτσι καί ὅταν ὁ Θεός ἤθελε νά δείξῃ σαφέστερα εἰς τοὺς κληρονόμους τῆς ὑποσχέσεως τό ἀμετάβλητον τῆς ἀποφάσεώς του, τήν ἐγγυήθηκε μέ ὄρκον, ὥστε, διά δύο πραγμάτων ἀμεταβλήτων διά τά ὅποια εἶναι ἀδύνατον νά ἀποδειχθῆ ὁ Θεός ψεύτης, ἐμεῖς, πού κατεφύγαμεν εἰς αὐτόν, νά ἔχωμεν μεγάλην ἐνθάρρυνσιν νά κρατήσωμεν σφικτά τήν ἐλπίδα πού εἶναι ἐνώπιόν μας. Τήν ἐλπίδα αὐτήν τήν ἔχομεν σάν ἄγκυραν τῆς ψυχῆς, ἀσφαλῆ καί βεβαίαν, ἡ ὅποια μπαίνει μέσα, πίσω ἀπό τό καταπέτασμα, ὅπου ἐμπῆκε πρόδρομος πρὸς χάριν μας ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ ἔγινε ἀρχιερεὺς αἰώνιος κατὰ τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

νά κρατᾶμε τήν ἐλπίδα μας σέ ὅσα ἀναμένουμε» (Ἐβρ. 6,18). Ἡ ὁμολογία μας «προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωὴ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος» δέν εἶναι νοσταλγία, ἀλλῆ γεγονός πίστεως χάριτι καί δυνάμει Θεοῦ Παντοκράτορος.

Ὁ ἀνθρώπινος ρεαλισμός καί ἡ ἐλπίδα τῆς Ἐκκλησίας

Ὁ σύγχρονος κόσμος ἔχει θεμελιωθεῖ στόν ἐπιστημονικό ρεαλισμό καί τήν ἀνθρώπινη λογική. Καί μέχρι ἐνός σημείου εἶναι σωστή αὐτή ἡ κατοχύρωση τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ γιά νά ἀποφεύγονται οἱ προλήψεις τοῦ παρελθόντος καί ἡ ἀμάθεια. Ὅμως ὑπάρχουν πολλὰ ἀδιέξοδα στόν τρόπο αὐτό τῆς σύγχρονης ζωῆς. Ποίος ἄραγε ἐγγυᾶται τή ροή τοῦ παρόντος, ὅταν χωρίς προειδοποίηση γεωπολιτικές ἀλληλαγές δημιουργοῦν ἀποσταθεροποίηση σέ ὅσα μέχρι στιγμῆς γνωρίζαμε; Γιατί οἱ κοινωνικές ἀλληλαγές δέν προβλέπονται ἔγκαιρα; Γιατί δέν μπορεῖ νά προσδιορισθεῖ οὔτε τό προσεχές μέλλον μέ τήν ταχύτητα πού γίνονται οἱ νέες ἀνακατατάξεις στίς κοινωνικές ὁμάδες, τοὺς λαούς καί τά ἔθνη; Ποίος μπορεῖ νά σφραγίσει μέ βεβαιότητα μιά παγκόσμια εἰρήνη; Ποιές ἐξουσίες τηροῦν μέ συνέπεια τίς ὑποσχέσεις τους καί δέν τίς τροποποιοῦν ἀνάλογα μέ τά ἐκάστοτε δεδομένα;

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἓνα ἀκλόνητο δεδομένο, ἓναν ρεαλισμό πίστεως πού εἶναι ὁ Χριστός, πού δέν ἀλλιάζει, δέν προσποιεῖται, δέν μεταποιεῖται. Μένει ὁ Αὐτός στοὺς αἰῶνες. Ὅχι διότι εἶναι μιά στατική ἀξία, ἀλλῆ ἐπειδή ὡς Υἱός τοῦ Θεοῦ γνωρίζει τό παρόν καί τό μέλλον τῶν ἀνθρώπων. Καί ἔχει ἐξασφαλίσει μέ τή δύναμη καί τό φωτισμό τοῦ Παναγίου Πνεύματος, πού πνέει μέσα στήν πνευ-

14 Ἀπριλίου 2013: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΟΣ).
Ἀριστάρχου, Πάδη καί Τροφίμου ἐκ τῶν 70. Ἀρδαλίωνος μάρτυρος τοῦ πρώην μίμου,
Θωμαΐδος μάρτυρος, Δημητρίου, νεομάρτυρος τοῦ ἐν Τριπόλει († 1803).
Ἦχος: δ΄ – Ἑωθινόν: Α΄ – Ἀπόστολος: Ἐβρ. στίχ. 13 - 20 – Εὐαγγέλιον: Μρ. θ΄ 17 - 31.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 21 Ἀπριλίου, Ε΄ Νηστειῶν (Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας).
Ἀπόστολος: Ἐβρ. θ΄ 11 - 14 – Εὐαγγέλιον: Μρ. ι΄ 32 - 45.

ματική ζωὴ τῶν πιστῶν, βέβαιη ἐλπίδα τόσο γιὰ τὴν πορεία τους μέσα στὸν κόσμον αὐτό, ὅσο καὶ γιὰ τὴν πορεία τους πέραν τοῦ κόσμου αὐτοῦ, στό μέλλον πού ὁ ἴδιος ὀνομάζει Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ὁ χώρος τῆς Ἐκκλησίας τόσο ἐδῶ στὴ γῆ ὅσο καὶ ἐκεῖ στὴν αἰώνια ζωὴ, εἶναι χώρος παρακλησίσεως, ἐμπιστοσύνης, ζωῆς μέ ἀιώνιο χαρακτήρα καὶ θεία ἀνταμοιβή. Ὅποιος ἔχει ἐμπιστοσύνη καὶ πιστεύει στό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἔχει καὶ τὴν ἐλπίδα βέβαιη καὶ ἀκαταίτητη. Κάνει τό μέλλον παρόν καὶ ἀξιοποιεῖ τό παρόν μέ τό μέλλον. Διότι ἡ πίστη στὸν ἀληθινὸ Θεὸ ἐνώνει τό παρωχημένο μέ τό αἰώνιο. Ὁ πιστὸς ζεῖ τίς θεῖες ἐπαγγελίες ὡς αἰώνιο παρόν.

Ἄρχιμ. Χ. Ν.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΑΓΩΝΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΝΥΞΗ, Ἐπιλογή δοκιμῶν ὀρθοδόξου στοχασμοῦ

Ὅμοτ. Καθηγ. Παν/μίου Ἀθηνῶν Π. Β. Πάσχου

(Γ΄ ἔκδ. βελτιωμένη, σχῆμα 14x21, σελ. 294)

Ἐξαντλημένο ἀπὸ χρόνια ἐκδόθηκε σὲ Γ΄ ἔκδοση (ἐπηξημένη καὶ βελτιωμένη μέ βυζαντινὴ εἰκονογράφηση Κόντογλου καὶ Φεργαδιώτη), τό ἀνωτέρω βιβλίον. Τὰ δοκίμια, μέ νεανικὸ σφρίγος, ρωμαλέα γλώσσα καὶ μέ τό λογοτεχνικὸ ὕφος τοῦ γνωστοῦ συγγραφέα, γοητεύουν καὶ ὠφελοῦν πνευματικὰ τὸν ἀναγνώστη ἰδίως τῆ νεότητα, στὴν ὁποία καὶ ἀφιερώνεται.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 π.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Παρασκευὴ καὶ ὥρα 5.30 π.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Λῆμον Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καὶ ὁμιλεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλον ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής - Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
